

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1624/2015
12.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића, Гордане Ајншпилер-Поповић, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници по тужби тужиље Д.В. из К., коју заступа пуномоћник Г.М., адвокат из З., против туженог Д.Т. из З., кога заступа пуномоћник С.С., адвокат из З., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 280/15 од 13.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2015.године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог Д.Т. из З. изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 280/15 од 13.05.2015.године.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Зрењанину П бр. 850/13 од 11.09.2014.године, ставовима првим и другим изреке тужени је обавезан да тужиљи по правном основу стицања без основа исплати износ од 375.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.11.2012.године па до исплате у року од 15 дана под претњом извршења. Ставом трећим изреке тужбени захтев преко наведеног до траженог износа главнице од 495.000,00 динара са законском затезном каматом на ову разлику од 120.000,00 динара почев од 20.11.2012.године па до исплате је одбијен. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 106.100,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.09.2014.године па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је побијаном пресудом Гж бр. 280/15 од 13.05.2015.године жалбу туженог одбио и првостепену пресуду Основног суда у Зрењанину у усвајајућем делу и делу о парничним трошковима (ставови два и четири изреке) је потврдио. Захтев туженог за досуду трошкова жалбеног поступка је одбио.

Благовременом ревизијом изјављеном преко пуномоћника из реда адвоката, тужени побија другостепену пресуду због погрешне примене материјалног права. Ревизију је засновао на одредби члана 404. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе, јер су погрешно примењене одредбе Породичног закона, будући да се у конкретном случају ради о спору за накнаду штете, па није утврђено колико је фактички утрошено средстава за издржавање малолетног детета, ко је обезбедио та средства, од чега зависи и одлука о истакнутом приговору недостатка активне легитимације на страни тужиље.

Одредбом члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 55/14), који се у конкретном случају примењује на основу члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ове ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући дозвољеност ревизије туженог у смислу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није прихватио одлучивање о ревизији туженог као о посебној ревизији, јер нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП. У погледу истакнутог приговора активне легитимације на чему тужени заснива потребу за одлучивањем о ревизији као о посебној ревизији, а ради уједначавања судске праксе, Врховни касациони суд закључује да у побијаној пресуди нема одступања од владајуће судске праксе, јер у смислу члана 154. Породичног закона малолетно дете има првенствено право на издржавање од родитеља и њихова обавеза је у смислу члана 165. став 2. истог закона солидарна, те уколико је издржавање сносио само један родитељ он је активно легитимисан у спору против другог родитеља за исплату накнаде у смислу члана 165. став 1. истог Закона.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност изјављене ревизије туженог по одредби члана 403. став 3. ЗПП у вези са чланом 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП којим је прописано да је ревизија дозвољена у имовинскоправним стварима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је у предметном спору поднета 20.11.2012.године, ради исплате износа од 495.000,00 динара. Тужбени захтев је усвојен за износ од 375.000,00 динара који износ на дан подношења тужбе представља динарску противвредност 3.332,37 евра, што је испод законом прописаног ревизијског цензуса због чега ревизија туженог није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је ревизију туженог одбацио као недозвољену.

**Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**